

Sygn. akt I CSK 487/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku G. Z. i R. Z.

przy uczestnictwie [...] Spółdzielni Mieszkaniowej [...] z siedzibą w W. i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Miasta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 marca 2018 r. uczestnik postępowania uczestnik postępowania m. W. opart wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na względzie treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego

przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżące m. W. uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Argumentacja przedstawiona przez skarżącego uczestnika postępowania dla potrzeb wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w swej istocie sprowadza się do niedopuszczalnej ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c. – zakazującego oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów - polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd Okręgowy jako podstawa orzekania, a którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. Skarżący uczestnik postępowania dąży bowiem do zakwestionowania poczynionej przez Sąd Okręgowy oceny charakteru posiadania wnioskodawców, powołując się na odmienne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji od przyjętych przez Sąd Okręgowy, argumentując, że postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie wykazało spełnienia przez wnioskodawców przesłanek określonych w art. 172, 176 i 336 k.c.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).